

14.5.2023, Borová

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi.

INTROIT Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese. Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo, neboť v moci podsvětí mě neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě. Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho. Ž 16, 8-11

PÍSEŇ 182 Pán Bůh je síla má 38,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, každý si žijeme ve svém vlastním světě, a přece s námi máš svatou trpělivost, kdy konečně vyjdeme se svou vírou ven a budeme se s ní sdílet i se svými nejbližšími. Prosíme, pomáhej nám nacházet k tomu vhodná slova, dej nám poznat, že víra není jen o skutečích, ale i o našem vztahu k Tobě a Tvému Slovu. A prosíme tě, podávej nám svou pomocnou ruku, když marně přemýšlíme nad tím, jak tu nebýt tak sami, ale zvát ke své víře a nabízet ji také našim nejbližším. O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána, pro koho není nic dlouhé. Amen.

1. ČTENÍ Joz 22, 1-5

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek je den chvály 246,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, víme, že ani pravá bohoslužba plná Ducha svatého a pravdy o Tvé přítomnosti dnes už nikoho nedojme a musí se to dělat nějak jinak. Jen nevíme, jak. A víme, že co funguje v každé době, je vytvářet společenství, být zkrátka spolu.

A prosíme, dávej nám k tomu nejen společná témata, ale také společnou řeč. Prosíme tě, pomoz nám vycházet z našich bezpečných světů a vydat se všanc také se svou vírou.

Prosíme tě, pomoz nám poznat, že není vše jen o svátostném prostoru Tvého Otce, a už vůbec ne Tvém, ale že Ty sám nás učíš říkat druhým lidem pravdu o Tvé milosti.

A zároveň víme, jak hrozně těžké to je a jak to stále neumíme. Proto naše prosby o vyslyšení našich modliteb vkládáme do té, u které to všechno také začíná: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost; abyste rozpoznali, na čem záleží, a byli ryzí a bezúhonní pro den Kristův, plní ovoce spravedlnosti, které z moci Ježíše Krista roste k slávě a chvále Boží. Fp 1, 9-11

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání 416

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

J 14, 15-21

Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude.

Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám. Ještě malou chvíli a svět mě už neužrjí, vy však mě užrjíte, poněvadž já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás. Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

Dám se mu poznat. Neboli jak to udělat, aby naše víra nekončila jen u nedělních bohoslužeb, ale mohla se šířit také někam dál. Neboli jak šířit křesťanství i v dnešním světě, který je k němu často hluchý, slepý a já nevím, co všechno. Čím dál víc se setkávám s údivem nad představou, že za dvacet let budou naše kostely, shromáždění a svátostné prostory opět plné, že nebude kam si sednout. A bude to zcela běžné, nejen záležitost jedné neděle v roce. Odpověď na to by byla nedělat jen bohoslužby, ale i nějaké další aktivity od sborových výletů až po grilování na farní zahradě. Podle mě to však moc nepomůže. Druhá možnost je zaměřit se na ty, co tu dřív byli a teď nejsou a něco pro ně vymyslet, nějakým způsobem je vrátit do kostela, obejít je a říkat jim, že by měli chodit do kostela. Ani to však moc nepomůže. A třetí možnost je připustit, že existují i jiná témata než obvykle a že

veškeré poznání víry v Boha nespočívá jen na zachovávání jeho přikázání, ale ve vzájemné lásce. To je i to nejlepší svědectví, když se sami přiznáme ke své, byť často nedokonalé, víře v Boží přítomnost, a všechno takřikajíc vložíme do jeho rukou. Věřte tomu nebo ne, ale Bůh je vlastně všemohoucí. Proto si také myslím, že právě svědectví ne o nás, jací jsme nebo nejsme, ale o Boží přítomnosti pro všechny lid, sem ty lidi opět vrátí. Nemusíme ani mluvit o jeho milosti, stačí jen zmínit, že je tu s námi i někdo všemohoucí a vševědoucí a že nás má rád takové, jací jsme. Co může být víc.

Pak teprve nejen svět kolem nás, ale především my sami poznáme, že to jednak jde i jinak, ale především že tím klíčem je sama víra v Boha Otce. Že tím klíčem je poznat, že Kristus patří svému Otci, my patříme Kristu a Kristus nám a že my jediní jsme těmi pravými dědici jejich království. Co to znamená v praxi?

Vzájemnou lásku, ke které nás trochu vede přečtený oddíl si často spojujeme s láskou manželskou, rozením dětí a jejich křtem, konfirmací a pozdějšími sňatky. Tak, jak to má být a jak to vždycky bylo. Kristus však mluví ještě o něčem jiném, o samotné víře v Boha a jeho přítomnost. O vztahu, jaký k původci svého života zaujímáme a díky komu na tom světě stále jsme. Pánu Ježíši jde i přes všechny naše kotrmelce, životní i věroučné, o jedno jediné, poznat, že se i on sám hlásí ke všem, kdo se k němu neustále přiznávají.

A že je to někdy těžké, ba dokonce nejtěžší ze všech životních úkolů jsme i my poznali na celém jeho životě. A také brzkém skonu.

Žít se však dá i v malém společenství, nejde totiž o to, kolik nás je nebo bylo, ale o čem se spolu bavíme. A jedním z našich společných témat, které nás také tak trochu oddělují od tohoto světa, by měla být víra. Lásku si spojujeme hlavně s manželstvím a dětmi, naději s tím, co bude, až my tu nebudeme, ale sám Kristus jako by chtěl povzbudit hlavně k pevnější víře. Ve které bude možné skoro všechno.

Někdo tomu říká ostrov pozitivní deviace, jiný zase že nás spojuje společná víra, další zase že si ji musíme především zasloužit, ale věříme-li v jednoho Boha, pak je opravdu možné skoro všechno.

Ve víře v Boha jde spolu být v jednom shromáždění, společenství, potažmo kostele, ve víře v Boha lze spolu jet, kam nás napadne a ve víře v Boha nemusí se řešit ani střídání ročních období, natož cokoli jiného, ale opravdu jen víra v Boha. Ano, ve víře v Boha lze řešit víru v Boha, kdo by to byl řekl.

To, co nám Kristus svým příchodem přináší, je upevnění naší víry v Boha, o to mu jde skoro celou dobu. A aby jich na to nebylo tak málo, tak si k tomu přibírá Ducha pravdy a poznání, totiž Ducha svatého, který tu bude jen pro nás. A díky němu se ani nebudeme muset trápit nad tím, jak je nás málo, ale budeme se moci bavit také o tom, co pozvání k životu v pravdě znamená také pro nás.

Co tedy. Dejme tomu, že víra spojuje to, co je nahoře s tím, co je dole. Zasazuje náš život do zorného úhlu věčnosti, ale především brání tomu, co tak vždycky bylo a že to jde i jinak. Ve víře můžeme připustit, že se s ní nemusíme tajit, že to nemusí být tabu, o čem se nemluví, že je to něco, co není jen o tom jít v neděli do kostela.

Sám Kristus k ní však říká ještě něco jiného. Podle něj je víra především o podstatě. O zachovávání přikázání, které měly jeho lid sblížit přímo s ním samým, o Duchu pravdy, ke kterému se můžeme jen přiblížit a o tom, že přikázání zachovávat jeho přikázání můžeme s klidem zvěstovat dál, totiž že nemusíte být na tom světě sami, ale je s vámi i vzkříšený Kristus. A co může být víc.

Kristus skrze Boha slibuje Přímluvce, Ducha svatého. To bychom docela potřebovali. Někoho, kdo tu bude na věky a neodletí ani do nebe ani nikam jinam a kdo bude ještě docela jiný, než jak jsme ho znali či poznali. Někoho, kdo způsobí nějaký zázrak a vrátí nám sem život. To bychom si tak přáli.

Na co nestačil Bůh Otec, na co neměl čas jeho Syn, to nechává na Duchu svatém. A ten nás nutí k tomu vzít za pačesy jeho přikázání, netajit se se svou vírou, a dále ji prohlubovat skrze druhé lidi. My se toho trochu bojíme, ale protože nás má Bůh rád a dal nám k tomu svého jediného Syna, tak se ani my nemusíme bát zvat ke své víře i ty, kteří tu s námi nejsou, abychom na ni nemuseli být tak sami.

Víra je o tom překonat veškerý ostych, strach a obavy, které máme a vydat se všanc také se svou vírou. Víra není o žádné nabídce ani atraktivitě ani množství aktivit, víra je o hloubce žitého křesťanství. Víra je zkrátka o tom, že ji nemusíme nechat vymizíkovanou kdesi na nebesích, ale že patří i k nám, na tuto zem. Víra není o tom, co tak vždycky bylo, ale opravdu o každém z nás.

To, že to jde i jinak, naopak znamená, že se nesmíme bát. Nesmíme se bát sdílet se se svou vírou, nesmíme se bát, že nám nikdo nebude rozumět, nesmíme se bát, že to nikoho nebude zajímat. Nejlepší obranou proti strachu byl právě zvyk a tradice a jakési automatismy. A jak to vždycky bylo. To byla ta nejlepší obrana před našimi obavami. Naopak ve víře jde úplně všechno. Ve víře jde zachovávat jeho přikázání, ve víře jde nebýt tak sami, ve víře jde poznat, že všechno jde, když se chce. I když je nás málo nebo jen hrst, nevadí, Bůh nás má rád i tak. A co může být víc. Tam, kde je víra nebo i naděje a láska, tam, kde se lidé sdílí i s něčím jiným než obvykle, tam se budou dít i velké věci. Tam zazní i Kristovo Slovo, že nás tu nenechá osiřelé, nenechá, abychom na to byli sami, ale přijde a vy uvidíte, že když se přestanete tak bát, tak že jde úplně všechno. Dokonce i to, že se i naše vlastní poznání víry v Boha bude už jen prohlubovat.